

Chương 9

Vụ Mang Mang sững sốt đến độ không thể sững sốt hơn. Mà vẻ mặt đờ đẫn do bất ngờ, đôi môi hồng hơi hé mở, đôi mắt mở to còn hơn chuông đồng của cô, trong mắt Thẩm Đình cũng có một chút đáng yêu.

Mà phụ nữ bây giờ có thể khiến anh ta thấy đáng yêu thì đã được tám mươi điểm rồi.

Còn Vụ Mang Mang lúc này cảm thấy như thể bản thân cô diễn hí kịch mà được tặng danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Tượng vậy.

Thế nên Vụ Mang Mang đã cầm chiếc thìa đặt trong đĩa đựng café trước mặt lên trước miệng giả làm micro: “Cảm ơn bà Liễu đã cho con có cơ hội xem mặt, cảm ơn Thẩm tiên sinh đã cho tôi một cây cầu bay đến tương lai, cảm ơn...”

Nhất thời không nói tiếp được, Vụ Mang Mang đành chuyển đề tài: “Tại đây, tôi muốn lần nữa chân thành hỏi Thẩm tiên sinh một câu, thực ra tôi rất lảm lòi, chỉ là ban nãy anh luôn nói chuyện điện thoại nên anh có chắc muốn thử với tôi không? Cho dù tôi sinh lão bệnh tử...”

Vụ Mang Mang còn đang bla bla thì Thẩm Đình đã giơ tay lên, ra hiệu nhân viên phục vụ thanh toán tiền.

Trong bãi đậu xe, xe của Thẩm Đình cũng nghiêm túc y hệt anh ta vậy, Vụ Mang Mang đã nói đến khô cả nước bọt, lúc này đành tắt máy, mà Thẩm Đình vốn kiệm lời lại có thể mời cô đi ăn trưa mà mặt không chút biến sắc, Vụ Mang Mang cũng phải khâm phục.

Bữa trưa vô cùng gọn nhẹ nhanh chóng, lúc xe chạy ra biển, Vụ Mang Mang thấy thấp thỏm, liền hỏi: “Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Lái tàu ra biển.” Thẩm Đình đáp.

Vụ Mang Mang bắt giắc nhớ lại tin nhắn ban sáng với Ninh Tranh, cũng may chỉ là mời vu vơ và cô cũng chưa nhận lời.

Du thuyền cá nhân được sắp xếp ở cảng, Thẩm Đình rất ân cần đưa Vụ Mang Mang đến cửa hàng bán bikini.

Nhưng hẳn nhiên anh ta không có ý vào tham quan bikini của phụ nữ.

Vật giá ở đây đắt hơn bên ngoài những 300%, nhưng nhãn hiệu và kiểu dáng thì không chê vào đâu được, Vụ Mang Mang vừa lấy thẻ tín dụng mới làm

xong, vừa thăm nhủ, xem ra ngày mai phải bắt đầu kiếm việc làm thêm rồi, nếu không tiền nợ thẻ tháng sau sẽ vượt mức.

Nhân viên thu ngân nhìn Vụ Mang Mang một lúc, thẻ tín dụng sử dụng ở đây cái nào cũng là thẻ đen, hiếm khi thấy một khách hàng cầm thẻ bình thường như vậy.

Đến khi Vụ Mang Mang bước đến trước mặt Thẩm Đình thì cô đã mặc một bộ bikini đỏ, bên ngoài khoác áo ren đen tay màu trắng và một đôi dép màu đỏ tươi.

Cặp kính mắt mẫu mới hè năm nay nằm trên sống mũi cô, che khuất nửa gương mặt.

Thẩm Đình có một tích tắc chưa định thần lại.

Vụ Mang Mang hươ tay “hi” một tiếng với anh, nhảy đến trước mặt anh, gỡ kính xuống rồi cười hỏi: “Sao, không nhận ra ạ?”

Thẩm Đình thực sự lòa mắt vì làn da trắng sứ của Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang cũng được xem như nổi tiếng như lời đồn rồi.

Trắng nõn nà.

Làn da trắng của người phương Tây và Phương Đông khác nhau, trắng của người phương Tây là hễ phơi nắng sẽ đỏ lựng lên, hơn nữa lỗ chân lông to, nhìn xa giông tuyết trắng, nhìn gần hóa tổ ong.

Nhưng làn da trắng của Vụ Mang Mang chính là trắng như trứng luộc lòng đào trong veo, trắng đến mức vừa dễ thương vừa đàn hồi, cô đúng là có vốn đáng để kiêu ngạo.

Nên khi Vụ Mang Mang chạy đến chỗ anh, Thẩm Đình cảm thấy mắt anh cũng đàn hồi theo.

Mà ngoài dáng vẻ xinh đẹp bẩm sinh ra, Vụ Mang Mang gần đây giữ da như thế cũng là có lý do: Trong thời gian làm việc thì không cần phơi nắng.

Mỗi ngày cô chen chúc trong tàu điện ngầm, đề phòng tránh bọn háo sắc, mùa hè cô thường mặc áo pull tay dài và quần jeans, giày vải bố, không để lộ chút da thịt nào.

Thế nên làn da đúng là trắng nõn nà, mịn màng.

Có một tích tặc, Thảm Đình không muốn đưa Vụ Mang Mang ra biển nữa, nhưng ngay lập tức lại cười nhạo bản thân cổ hủ, cứng nhắc. Đừng xem thường cô nàng này vì còn trẻ, chỉ e kinh nghiệm còn nhiều hơn cả anh nữa.

Người ta thích khoe, thì anh ta cũng không cần ngăn cấm.

Đúng lúc Vụ Mang Mang quay đi lấy mũ rộng vành ban nãy cô bỏ quên, thì Thảm Đình lại bị điện thoại độc chiếm mắt.

Đến khi anh tắt loa điện thoại, quay lại về hồi lỗi nhìn Vụ Mang Mang thì cô đã bặm rộ chụp tự sướng, vui quên đường về.

Lúc này cô đang nằm trên cốp xe anh ta, lấy tay chống lên má nhờ sales trong tiệm chụp hình giúp cô.

Nghiêm nhiên là kiểu chụp hình như siêu mẫu.

Đến khi Thảm Đình quay đi tiếp tục nghe điện thoại, Vụ Mang Mang “á” một tiếng nhảy xuống, kêu la “nóng, nóng quá”, nhưng tay vẫn không quên chìa ra để lấy lại điện thoại trong tay sales, cầm lấy xem, đẹp đến chóng mặt, không uổng công cô nằm trên cốp xe suýt thành trứng gà rán.

Lần này Thảm Đình bàn chuyện công việc đến hơn nửa tiếng, anh quay lại nhìn khắp xung quanh không thấy Vụ Mang Mang đâu, đến gần cửa sổ xe nhìn vào thì thấy cô đang lấy kem chống nắng ra bôi gót chân.

“Xin lỗi, bắt cô chờ lâu quá.” Thảm Đình ngồi vào xe.

Tuy rằng là xin lỗi nhưng giọng điệu không mấy chân thành, hẳn nhiên là đã quen bắt phụ nữ phải chờ điện thoại công việc của anh ta rồi.

Nhưng do bản lĩnh tự tìm niềm vui của Vụ tiêu thư quá cao, căn bản không hề để ý xem Thảm Đình rốt cuộc đã nói chuyện điện thoại bao lâu, nên cô lắc đầu về thờ ơ, “cũng không đợi lâu lắm.” Sau đó cúi xuống tiếp tục thoa kem chống nắng lên chân.

Lúc Thảm Đình quay sang nhìn Vụ Mang Mang, ánh mắt anh ta trượt qua bàn chân trắng nõn của cô, bất giác nuốt nước bọt.

Khi ánh mắt quét qua phần cổ trắng muốt vì cúi đầu mà trông vừa dài vừa thon của cô, ánh mắt anh tạ lại không kiềm chế được lướt qua xương quai xanh do vóc dáng thon thả quá mà hẳn lên rất tinh tế.

Thảm Đình quay đi nơi khác, nhìn thẳng phía trước, lại nuốt nước bọt.

Lúc này Thẩm Đình phải thừa nhận rằng một số câu của Ninh Tranh nói rất đúng.

Những cô gái như Vụ Mang Mang, tươi trẻ, xinh đẹp, biết chơi bời, lại phóng khoáng, lúc kết thúc cũng có thể nhanh gọn sạch sẽ không cần tốn quá nhiều sức lực, tổn thất duy nhất chính là chút tiền trong hầu bao thôi.

Thế nhưng tiền bây giờ có thể xem là thứ rùng rinh nhất của những người đàn ông như Thẩm Đình.

Không hề quan tâm.

Giống như những cô gái như Vụ Mang Mang, thanh xuân và sắc đẹp là thứ họ có nhiều nhất, cũng không hề quan tâm đến.

Thôi thì đôi bên cùng lấy ra trao đổi, làm vui lòng nhau.

Bình thường Thẩm Đình rất không thích chơi với những “easy girl” mà Ninh Tranh hay nói, nhưng hôm nay lại thấy có hứng thú.

Thế nên dù thường ngày viện lý do nhiều đến mấy cũng vô dụng, khi nhìn thấy nhan sắc vừa ý đương nhiên sẽ có hứng thú.

Còn về dạng đàn ông như Thẩm Đình và Ninh Tranh, thực ra trong lòng Vụ Mang Mang cũng có một danh từ riêng dành cho họ, “viên đạn bọc đường”.

Mà tiền chính là lớp vỏ bọc đường của bọn họ.

Họ thích bạn quý xuống liếm vỏ bọc đường của họ - tiền, còn những gì họ bỏ ra cho bạn cũng chỉ giới hạn ở tiền bạc, tiền tài chính là viên đạn chí mạng.

Trừ phi da dày của bạn quá trống rỗng, nếu không thì đừng dễ dàng thử nuốt nó.

Còn về Vụ Mang Mang ư, cô lại không vì tiền của bọn họ, cô chỉ thích dáng vẻ được tạo ra bởi mùi vị tiền bạc trên người họ thôi.

Mùi vị có chút giống với sếp Vụ trong nhà cô.

Mà Vụ Mang Mang vốn đã hạ quyết tâm rằng sẽ tránh xa những người như Thẩm Đình, lúc này sở dĩ cô ngồi trong xe của anh ta hoàn toàn là vì nếu ở nhà cuối tuần thì bệnh nhàm chán lại xuất hiện.

Giống như Thẩm Đình chính là cái bánh bao thịt mà cô không mua được, nhưng cô lại rất muốn thò móng vuốt ra để nhào nặn, in dấu tay lên nó, dùng những phiến toái sẽ xảy ra sau đó để giết thời gian.

Dù sao phiền toái này cũng là do bà Liễu mang tới cho cô, thế thì khi giải quyết phiền phức, bà cũng không nên than vãn.

Khi xe ngừng lại, Vụ Mang Mang theo Thẩm Đình tới chỗ neo du thuyền tư nhân.

Chiếc du thuyền trước mặt sang trọng, lộng lẫy bất ngờ.

Tuy Vụ Mang Mang đã có vô số những chiếc túi xách hàng hiệu đủ loại, thậm chí nữ trang đắt tiền cũng có nhiều, nhưng kiêu du thuyền bạc tỷ này thì vượt xa khả năng chi trả của cô, thế nên cô không hề hiểu biết gì về nó.

Chỉ biết là rất lớn.

Mở một buổi tiệc trên biển cũng đủ.

Nhìn chiếc du thuyền đó, phản ứng đầu tiên của Vụ Mang Mang đương nhiên là lấy điện thoại ra chụp hình rồi.

Ba trăm sáu mươi độ không góc chết đều phải chụp, trong album hình trên Weibo đã lâu không có hàng mới, sức hấp dẫn fans tuột chóng mặt, mấy ngày gần đây chỉ tăng thêm mười mấy người theo dõi mà thôi.

Vụ Mang Mang mong mỗi chiếc du thuyền lộng lẫy này sẽ tăng thêm phần đặc sắc cho cuộc sống thần thoại “bạch phú mỹ” của mình, thu hút những tiếng “wow wow” của người theo dõi.

Trong khi Vụ Mang Mang tìm niềm vui thì Thẩm Đình lại nghe điện thoại công việc mà không chịu chút áp lực nào, sau đó mới cúp máy. Dù sao sau khi ra biển thì chỉ có thể dựa vào điện thoại vệ tinh, không tiện cho lắm.

Khi cúp máy xong, điều anh ta không ngờ tới là Vụ Mang Mang lại nhờ anh ta chụp hình giúp cô.

Thẩm Đình im lặng, hy vọng Vụ Mang Mang tự ý thức được cử chỉ này của cô có phần quá đáng, chỉ khiến anh ta không vui.

Vụ Mang Mang dĩ nhiên là biết điều đó, nhưng lúc này nắng chói chang, xung quanh chẳng có một ai, đợi khi tàu đi rồi thì không thể chụp toàn cảnh được, thế là đành giả vờ ngây ngô, “Rất đơn giản mà, tôi đã chỉnh sẵn phần mềm rồi, anh bấm cái nút này là OK rồi! Cố gắng để khung dưới bức hình áp vào chân tôi, như thế mới thấy chân dài.”

Lúc này đôi bạn gái khác đã quá muộn, Thẩm Đình cau mày rồi vẫn nhận lấy điện thoại.

“Phụ nữ các cô sao thích tự sướng đến thế?” Thẩm Đình nghi hoặc.

“Giống như đàn ông ‘tự xử’ vậy, vì không ai giúp anh mà.”

Vụ Mang Mang nói xong cười ngặt nghẽo.

Nếu Thẩm Đình hỏi là, phụ nữ các cô sao lại thích chụp hình như thế, thì Vụ Mang Mang sẽ trả lời anh ta là, giống như đàn ông thích khoe giàu vậy thôi.

Khi lên tàu rồi, nghe có người nói: “Thẩm thiếu à, cuối cùng cậu cũng tới, đợi cậu chịu đi biển thật không dễ dàng gì, mặt trời sắp xuống núi rồi kia.”

Ninh Tranh vừa dứt lời thì nhìn thấy Vụ Mang Mang đứng cạnh Thẩm Định.

Nhìn lần đầu chỉ cảm thấy sững sờ, vóc dáng bốc lửa đến mức muốn huyết sáo, thế nhưng khi ý thức được người này trông hơi quen thì mới nhận ra đó chẳng phải là Vụ Mang Mang buổi sáng còn khiêu khích anh ta “thử xem” hay sao?

Hai người anh em cùng chơi một người phụ nữ cũng từng có nhưng trong tình huống chưa biết gì mà lại bị một người phụ nữ chơi cả hai anh em thì chẳng thấy dễ chịu chút nào.